

Oberst Konrad Sundlo:

«Den uundgåelige hvite mann» er forsvunnet —

Gule, brune og svarte menn tar hans plass - Og dette er Europas egen skyld

PETER KLEIST:

Chruschtschow 50 km vor Hamburg.

Peter Kleist er en tysk forfatter med grundig kjennskap til Sovjet-Unionen hvor han har vært atter og atter. Hans bok er meget god, med en fylde av opplysninger, så den som har lest den vet det som trengs om Lenin—Stalin—Chruschtschow og Sovjet-Unionen. I fortid, nutid og fremtid.

Peter Kleist bekjenner straks farve idet han på bokens omslagspapir skriver:

«Sovjet-makten har i dag rådighet over 8 ½ av de 9.9 millioner kvadratkilometer som utgjør det geografiske Europa. Sovjet står 50 km fra Hamburg. Sovjet står 150 km fra Dardanellerne. Disse to ønskemål som allerede for 250 år siden behersket zsarenes politikk. —

Hvis De tror at våre fromme ønsker skulle ha fått Sovjet til bare en eneste gang etter 1945 å ha følt lyst til høflig og fredelig å traske tilbake 1000 km til sine gamle grenser fra Versailles, da må De vennligst smekke igjen denne boken. For De befinner Dem da i det utmerkete selskap sammen med de mest fremskutte navne fra Washington-London og Paris. Men med politikk skulle De ikke søle bort Deres kostbare tid».

Første del av boken omhandler «Europas Undergang».

PETER KLEIST

Chruschtschow, sier Kleist, har gitt en drabelig dult til den koselige optimismen våre travle samtidige er befengt med. Det går langsomt opp for dem at vårt tog ikke er stanset på en rosensmykket endestasjon, men at det raser videre med stadig villere fart. Hvorhen? Inn i en fremtid vi ikke kjenner. Vi må nøye oss med å konstatere retningen. Men retningen er ikke beroligende.

«Hvor var vi bare igår, I borgere av London—Paris—Berlin eller Bonn, Wien eller Roma, Warszawa eller Madrid? Dette Europa som det i dag snakkes så meget om — hvorledes så det ut omkring år 1900?

Ar 1900 så Europa som den uinnskrenkede herskerinne over jorden. Den lille halvøen på kjempen Asias bak var blitt verdens sentrum. Portugisere og spaniere, hollendere og engelskmenn, belgiere, franskmenn, tyskere og russere vandret ukrenkelige gjennom Asias - Afrikas - Amerikas - Australias byer, stepper og skoger, mens de farvede folkeslag stod rundt i ærbødighet.»

Peter Kleist skildrer her en fortid hvor der var noe som het «den uundgåelige hvite mann», en herskertype som atter og atter går igjen i den store amerikanske forfatter Jack Londons (1876-1916) bøker, men Jack London er død og det er også hans herskertype. «Den hvite djevel med tigerøynene» — (kinesernes navn på den hvite mann) er ikke lenger respektert, men bare hatet av de farvede folkeslag.

Og det er han selv skyld i.

Peter Kleist gjør oppmerksom på at dette Europa ikke er skapt av sjømaktene, men av Europas geografiske sentrum Tyskland. Det var de tysk-romerske keisere Hohenstaufferne (1138—1254) og de etterfølgende mektige byer og handels sammenslutninger — som f. eks. Hanseaterne som

Forts. s. 8

Banker samvittigheten på Døren?

PROFESSOR RAGNAR SKANCKES SISTE BREV

I disse dage da det norske folk sammen med den norske presse er så opptatt av den amerikanske sedelighetsforbryter Chessmans skjebne, da alle prominente personer i dette land iler med å tegne sine navn under Dagbladets benådningslister til fordel for denne ukjente amerikaner — kan det være på sin plass å minne nok engang om den siste nordmann som ble henrettet. En behøver ikke gå så fryktelig langt tilbake i tiden, det er bare snaue 12 år siden

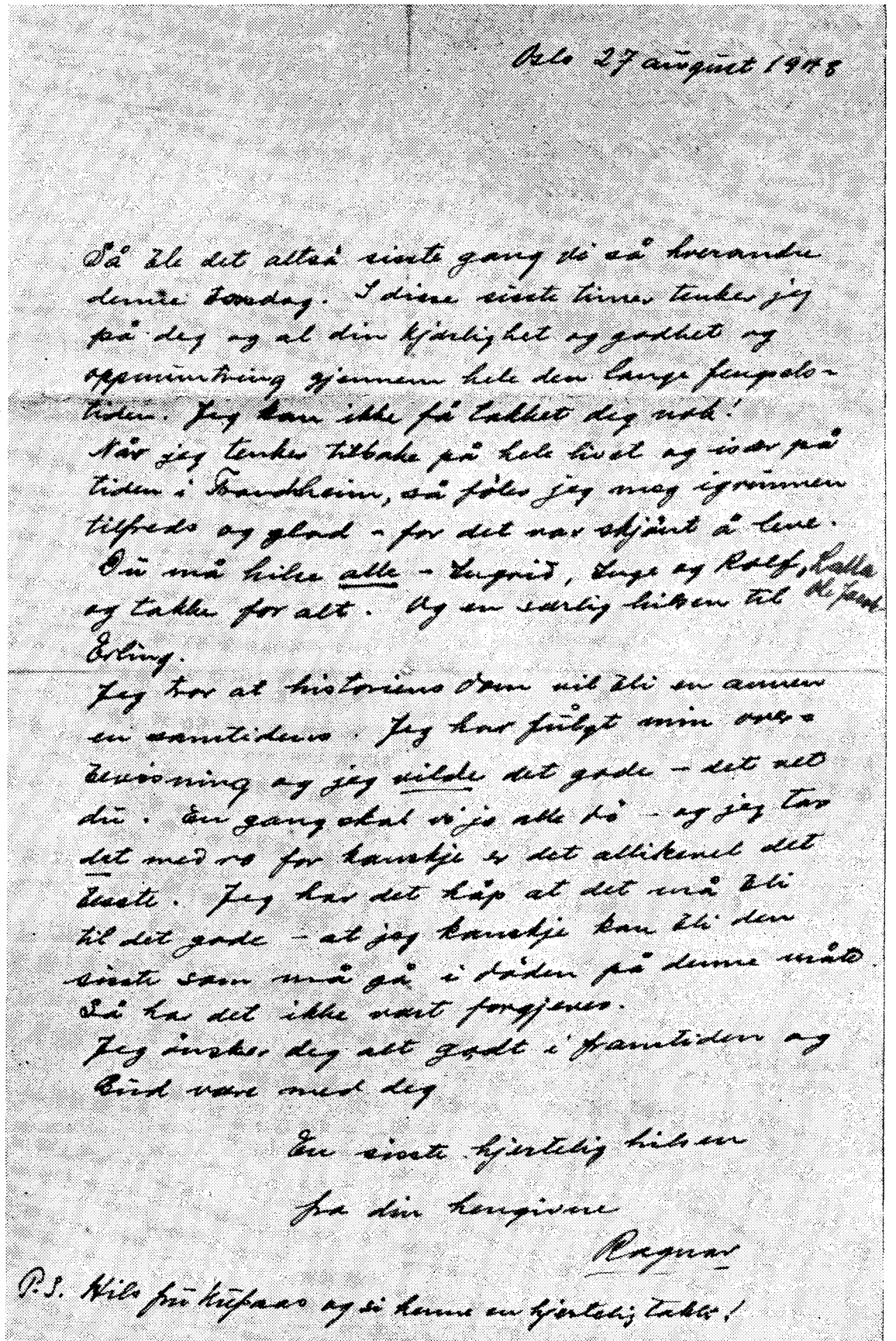
alle avisene og alle benådningssøkerne lot professor Ragnar Skancke drepe foran eksekusjonsavdelingen på Akershus — med prest og lege og vitner av alle slags, nøyaktig som i Kalifornia. I det siste brev den på politisk grunnlag dødsdømte Ragnar Skancke skrev, uttaler han håpet om at «jeg kanskje kan bli den siste som må gå i døden på denne måte. Så har det ikke vært forgyves».

Å dømme etter reaksjonen på Chessmandommen har det

ikke vært forgyves. Nå ber man for en utlending med det svarteste rulleblad om den nåde en selv ikke ville gi professor Skancke!

Men de her hjemme som ikke ga nåde og de som ikke gjorde noe for at Skancke skulle få beholde livet — deriblant benådningseksperten Dagbladet — kan ha godt av å lese professor Skanckes siste brev før henrettelsen.

Vi gjengir det nedenfor i faksimilie:

OLA FURUSETH:

Hvem har førsteretten?

Det har alltid vært forskjell på folk, på fattig og rik. Og mange er det som har forsøkt å rette på de verste skjevheter, med mer eller mindre hell, helst mindre.

Sovjet har gått lengst, de har tatt absolutt alt fra alle som hadde noe og gitt til staten, det vil si det politiske byråkrati.

De sosialdemokratiske partier, også vårt AP har en forkjærlighet for stat og kommune, for det er *dem selv*.

Men staten og kommunene er klassiske eksempler på sløsing og evneløshet, forakt for de felles verdier de er satt til å forvalte.

Når en privatmann forvalter sin formue, sin forretning dårlig, så er det igrunnen bare å gå konkurs. Det er anderledes med stat og kommuner, de bare pålegger dem som gjør det relativt godt å rette opp *deres feil*. De forlanger mer og mer i skatter og avgifter, øyensynlig uten grense oppad for deres ublue krav til oss næringsdrivende, de foraktede privatkapitalister.

For bare hundre år siden var det mange steder folk som ernærte seg av sjørøveri. De bordet fredelige handelsskuter med vold og makt, tok det gods de hadde bruk for og kunne tjene på og gjorde de ombordværende mannskaper til slaver som de solgte på nærmeste slavemarked.

«Velferdsstaten» har visst lært ikke lite av sjørøverne. Nettopp nå, ved forrige måneds-skifte har den sagt «hands up!» til oss alle, og forlangt å få se skriftlig hva vi eier og hva vi har tjent. Er vi arbeidstager har disse politikere opprettet en tidligere organisasjon, Trygdekassene som en slags angiversentral som flukssens innberetter hva vi tjener pr. time eller dag.

Vi flåes og flåes, stadig detter noen av lasset. De som ikke klarer seg i heksedansen etter levestandarden, de går inn i statens eller kommunens tjeneste, de som ikke har slike ambisjoner hever bare arbeidsledighetstrygd og syke-trygd om hverandre så lenge det går. Og vi andre som prø-

ver å klare oss, vi får, fø på hele slenget i stat og kommuner og de som velferdssjefene har invitert til å heve trygder istedenfor å gjøre noe.

Øverst, som vårt Politbyrå sitter landsstyret i AP. For de som sitter der har alltid Sovjet vært det store forbilde, og det er dit de vil ha oss. Ikke ved revolusjon, men ved å flå oss så sakte og «progressivt» at vi ikke skriker eller gjør opprør. Til slutt har deres Samvirkelag overtatt all handel, stat og kommuner eier all jord og all skog, og driver oss formastelige som mer eller mindre slaver.

«Velferdsstaten»...! — — —
For dem som sitter oppå de andre, slavene — — —

En bonde, det er noe som adel, presteskap og siden handelsmenn, byfolk og byråkrater har foraktet og ansett som sitt lovlige bytte. Den katolske kirke la under seg det meste av jorden før reformasjonen. Siden var det byråkrater og pengeutlånere som lånte forarmede bønder litt, og som til slutt slo til seg gårdene. Sist, i tredveårene var det bankene, godt hjulpet av statens krongeoppskrivning som tillyste tvangsauksjoner til bøndene verget seg og startet Bygdefolkets Krisehjelp.

Det er ikke mange tvangsauksjoner idag, men bøndernes skog er i de fleste tilfeller på byfolks hender. Noen eier lite jord og driver den ved familiens hjelp, andre har mere jord og driver den ved forpaktere, de nye leilendingers hjelp.

Noen få har igjen gårds-skog, og kan i et knipetak støtte på med den. Men politikere og byfolk vil ikke at bygdefolket skal eie skog, de skal bare være jordtreller. Vi så det sist i Solør, da skogeier Falkner bød sine store skoger frem for salg. Staten skulle ha førsteretten.

Forstmenn mener at skogen drives mest rasjonelt ved større enheter. Det kan så være. En liten skog har ikke råd til å lønne forstkandidater som har gått et helt liv på skole.

Men eiegleden, tr...heten hos bygdefolket, teller ikke

Ny hets mot Tyskland

De britiske aviser og deres halehengere i norsk presse har funnet en ny godbit i hetskampanjen mot Tyskland — det gjelder best mulig å jevne veien for Sovjetsamveldets neste framstøt, og Dagbladet går da naturligvis i spissen sammen med broder «Friheten». Etter at USA på det nærmeste har overtatt hele Spania og har lagt et nett av depoter og flyplasser m.v. over landet, er det nå blitt et ramaskrik fordi Tyskland også har forsøkt å utvide sitt trange strategiske rum ved å forhandle om lignende innretninger. Og det vilde jo være for galt om det Tyskland som hele NATO-forsvaret nå hviler på også skulde få muligheter til å beskytte blandt andre Dagbladet. Vi venter spent på neste trekk i sjakkspillet før Krustsjøen setter alle sammen sjakk matt!

den noe i samfunnets status?

Skulde det ikke være rimelig at bygdefolket eide bygden? Vilde det være urimelig om en bygd gjorde opprør mot pampene og sa som så, at nå skal jorden eies av de som dyrker den og skogen fordeles på den dyrkede jorden i rimelig forhold til areal av jord og skog innen herredet?

Det tjener ikke en demokratisk utvikling at noen «Farukker» eier skogen og bruker gårdene til sommersteder. Heller ikke at stat og kommune søler bort folkets verdier.

Har staten fått annet til å lønne seg en Vinmonopolet og skatteflåeriet?

I krigstid er det mangel på mat, da vil byfolk gjerne være på hatt med en bonde. Men i dag vil ingen betale noen for å lage mat, iallfall minst mulig. Kjøp en liter selters (saltvann) og en liter nysilt melk i en forretning og sammenlign priser og næringsverdi.

Kjøp en kilo korn av en bonde for 70 øre, mal og bak ditt brød hjemme og spis deg god og mett. Eller gå på en restaurant og kjøp et enkelt smørogbrød, — hvis det lar seg gjøre for 70 øre. Han som lager råstoffet til maten er ikke vort for noe, men mellommannen får snart andre priser.

Og mens vi krangler om priser og skatter, så marsjeres det kanskje opp i øst. Sjefen i Kina var ikke redd en atomkrig. Om det strøk med 300 millioner kinesere, så var det enda 300 millioner igjen.

Vesten strever med levestandard, bil og televisjon. I øst er alle som vil leve satt inn i produksjon og krigsmakt for ledernes langsiktige planer.

Quo vadis, Vest-Europa?

Ola Furusetth.

Fortiede ugjerninger:

Da britene senket BDS-båten med 5-6000 russiske krigsfanger. Etter informasjon av sine norske agenter.

Etter hva det opplyses har statsminister Johan Nygaardsvolds erindringer et slikt innhold at de har vanskelig for å finne forlegger i ufrisert stand.

Det kan for all fremtid slås fast at «Gubben» viste til tider en meget stram nasjonal holdning under eksiltiden i London. De britiske raids på norskekysten gjorde ham rasende og øket — om mulig — hans aversjon mot de kyniske briter, som hadde gjort Norge til en brikke i sitt spill! Men sønnen Kristian Nygaardsvold glemmer neppe hensynet til farens siste vilje. Han går sikkert ikke med på strykning av pe-nible steder.

I disse dager feirer man orgier over grusomheter i Dachau og Sachsenhausen, hvorunder man glemmer at tyskerne langtfra overgikk sine motstandere i umenneskelig opptreden.

Her i landet ble det under okkupasjonen begått en hel del fortiede ugjerninger, som man i bindsterke, skrytende verker helst ikke omtaler i annet enn tåkete vendinger.

Gjemt og kamuflert langs den norske kyst lå norskfødte britiske agenter med sendere og varslet Royal Air Force om kysttrafikken. Den store dynamiske skibsreder i BDS, Thomas S. Falck jr. ble av-

daværende påtalemyndighetspersoner, Andreas Cappelen (nu statsråd) og Sven Arntzen, befriet for landsvikklage, fordi han angivelig hadde utført sjømilitær spionasje for britene. Hva slags spionasje?

En vakker dag under okkupasjonen damper et skip fra DBS sydover langs Nordlandsleden med 5—6 tusen russiske krigsfanger. Norske patrioter som lå på lur i land telegraferte om skipet til britene. Da fangeskipet hadde kastet anker på Hammesvalen nord for Tjøtta, kom de britiske mosquitos. Før båten sank, kom den så langt som til midt på Rossøy, hvor den kjøre baugen på land. Der står skroget ennu. Likene av fangene fløt langs alle strender i dagevis og utgjør nu sansynligvis hovedmassen på den russiske soldatkirkegård på Tjøtta. Her nedla Kong Olav ifjor høst en krans. Herfra kan man se skuten som ble senket i samarbeid mellom norske illegalister og militære briter.

Det var ytterst få tyskere som her fikk sin bane. Den tapre norske los fra Sannesjøen, E. Daksvik mistet imidlertid livet under forsøket på å redde de russiske fanger. Hans støtte er ennu ikke reist!

A. L.

Hvem og hvorfor?

Det bor et folk i Europas midte. Dette folk har frembragt den høyeste filosofi — den ypperste tonekunst og de skjønneste dikt. I dette land er verdens mest fremragende naturvidenskapsmenn født. — Den jevne mann der er mer arbeidssom og flittig enn noen andre mennesker. Han eier evnen til å bli dypt begeistret. Han er ofte troskyldig og eier ikke baktanker. Når han tror, så tror han fast. Så har han nok kanskje undertiden kommet i skade for å tro på falske profeter.

Men for sine gode egenskapers skyld blir menneskene ofte misunt av andre mennesker — — —

Det var noen år etter at de hadde sultet forferdelig at mange mennesker der sluttet opp om et parti som førte hakekorset til merke. Etterpå kom det igjen en fryktelig krig. Hvem eller hva som var skyld i denne krig, det får historien forsøke å dømme om når tiden dertil er inne. Men den jevne, enfoldige mann i

Europas midte, som så opp til sine diktere og tonekunstnere, som ga husville kunstnere fra andre land ly, som maurflittig skjøttet sitt håndverk og dyrket sin jord, kunne det være ham?

— Dog, han gikk i krigen — — og tapte.

Og: Ve de overvundne!

Når nu etter femten år hatet mot ham, som ved krigens slutt var pisket opp til et topp-punkt, ser ut til å minke. Når ettertanken har begynt å komme til orde, så maler noen et hakekors her og et der. Derpå skriker dertil innrettede organer opp over den ganske verden. Da næres hatet mot dette folk i Europas midte på ny.

HVA mon kan det være godt for? HVEM?

Pent pikeværelse

møblert, kaldt og varmt vann, sentralfyring, tilleie fra begynnelsen av april for enslig dame mot litt hjelp, eller eventuelt uten.

Bill. i ekspedisjonen mrk. «Vestkant».

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Hykleriets gullalder

Alt presseoppstyret omkring benådningen av den amerikanske yrkesforbryter Chessman viser som i et lynglimt hele den avskyelige tåke av hykleri og forløren humanisme som den norske offentlighet vandrer rundt i.

Disse bemerkninger gjelder naturligvis ikke selve spørsmålet om hvorvidt det er riktig å benåde Chessman eller ikke. Vi er avgjort motstandere av dødsstraff, og vi synes den amerikanske form for utøvelsen av denne straff om mulig er enda mere barbarisk og grufull enn det som foregår rundt omkring i landene ellers. Den overgås faktisk bare av den kombinerte amerikansk-britisk-fransk-russiske bøddelutfoldelse med langsom seigpining som fant sted i forbindelse med Nürnberg-retten.

Det vi sikter til er at de folk og de presseorganer her i dette land som skriker høyest om dødsstraff og henrettelser også står forrest når det gjelder å redde en utenlandsk storforbryter fra det de synes kan være en passende straff for POLITISKE motstandere.

Hva er det for slags moralsk svineri vi er sunket ned i her i dette land? Er det da ikke et eneste anstendig menneske igjen av dem som betyr noe i vårt lovpriste nydemokratiske samfunn som kan tre frem og si et pauli ord om bjelken i eget øye?

La oss nå ta eksemplet med Dagbladet, dette humanismens ypperste våpendrager, dette gateorgan som velter seg i skandaler og sensasjoner, hvis journalistikk står på et så forferdende lavt nivå at ingen lenger gidder å konstatere det, dette blad hvis daglige brød består i sjikaner og overfall på annerledes tenkende, dette blad som øser hat og forfølgelse og intoleranse ut over det norske folk som et kjempemessig sprudlende kloakkrør, denne Norges moderne, nydemokratiske storinkvisitor.

Det var dette blad som i 1945 uten et ord til protest bragte videre den nåværende høyesterettsdommer Skaus krav om dødsdom for alle norske frontkjempere — noe slikt som 5—6.000 gjenlevende! Det var dette blad som dengang en etter i årevis å ha seigpint professor Ragnar Skancke — en fin og nobel og elskelig norsk vitenskapsmann som hadde handlet ut fra overbevisningen om å tjene sitt land — lot ham bli henrettet uten å lage noen slags benådningslister! Ikke underlig at den samme Skancke dukker opp igjen som et gjenferd og undertegner Dagbladets benådningssøknad for den amerikanske yrkesforbryter.

Det var videre dette blad som til enhver tid applauderte de mord og drap som fulgte i fredens spor i 1945, det var også dette blad som ikke hadde et bebreidende ord å si den svenske regjering da den utleverte balterne til de russiske bødler, fordi de hadde kjempet for sitt lands frihet på tysk side. I dag gråter det sammen med Aftenposten og Hambro over den asylrett de selv har trakkert i støvet.

Og det er dette blad som i de siste dage, nesten samtidig med kampen for Chessmans liv, jubler høyt i sky over justisministeren i Vest-Berlin som vil ha tatt i bruk dødsstraff for ungdommer som har tegnet hakekors på veggene! Det synes også det er i den skjønneste orden at et par unge amerikanere, som også har tegnet hakekors, skal tiltales for høyforræderi, og det humrer tilfreds når det kan konstateres at for dette er straffen døden — antagelig i det chessmanske gasskammer.

Misforstå oss ikke. Dagbladet er såvisst ikke alene om dette grufulle og kvalmende hykleri, selv om det er et strå vassere enn sine kolleger. Men hverken Aftenposten eller Verdens Gang er så mange hårene bedre, og det samme gjelder storparten av den lokale presse som besørger den daglige åndelige føde til det norske folk utenfor selve Sodoma.

De siste tiders hendelser bekrefter imidlertid Kaj Munks ord om at «saa megtig er altsaa Løgneren, at den har Raad til at klappe Sandheden paa Skulderen og lade den løbe frit omkring».

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Daglig friske blomster

Kranser til alle priser
SYNNØVELIE
BlomsterforretningFrognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i §5: Ordinært medlemskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Albert Killén A/S, Lebensmitelagenturen, Havnalageret oppg. C, Langbrygga, Oslo.

Kioskenes Ekspedition, Zeitschriftenvertrieb, Olav Tryggvesørs gt. 21, Trondheim.

A. von Kirchbach, Maschinenvertretungen u.-grosshandel, Stortingsgt. 12, Oslo.

Kirkevold & Co., Geldschranke u Kontormøbel, Akersgt. 7, Oslo.
A/S Kivror, Bauplattenfabrik, Hamar.

A/S Kjoler og Kåper, Damekonfektion, Kirkegt. 6 b, Oslo.

L. Klaveness A/S, Versicherung, Agentur, postboks 15, Sandefjord.

Nicolay Klinge A/S, Textilgeschäfft, Nordregt. 21, Trondheim.

Ingvar Klingenberg, Holzwoollenfabrik, Agentur, Versicherungen, Kjøbmannsgt. 44, Trondheim.

Hans Klippgen, Disponent d. Victoria Linoleumsfabrik, Verkaufskontor Oslo, Drammensvn. 6, Oslo.

Generaldirektør S. Kloumann, Direktor der Norsk Aluminium Company, Grav Hovedgård, Stabekk.

Ved slutten av det første forretningsår (31 mars 1941) tallet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nummer.

«Friheten» orienterer

I bladet «Friheten» leser vi i ett og samme nummer en meddelelse om en resolusjon mot «de jødefiendtlige provokasjoner» i Norge og en avsløring om hvem «provokatøren» var. Resolusjonen er det Oslo Havnevesens Arbeiderforening som har vedtatt og de kloke bryggearbeidere slår fast at brevene til disponenten på Grønland og det andre «ikke er barnslige utslag, men at det står sterke krefter bak som må stoppes straks».

I den annen notis må bladet fortelle at de «sterke krefter» er en 15 års gutt i Stavanger som har skrevet brevene til herr Røbl og til en rekke andre han trodde var jøder, blandt annet bladet Stavangeren. Ideen til dette har han ikke fått av avdøde Adolf Hitler, eller av det «forholdsvis uskyldige» Forbundet, men simpelthen av slike aviser som Dagbladet og «Friheten»!

Dermed skulde vel de hele den «nynazistiske» sammensvergelse i Norge være oppklart og avslørt. Den bestod som bekjent av: to berusede lassiser på Grønland — tidligere hjemmefrontfolk, gutten i Dagbladets klisjeanstalt, og altså femtenåringen i Stavanger, som hadde lest norske dagsaviser.

Vi venter nå spent på de slutninger den internasjonale jødesjef Easterman og justisminister Haugland vil trekke av disse avsløringer.

H. Franklin Knudsen:

Kunne man ikke se skogen for bare trær?

De små sannheter, som nu etter hvert pipler frem fra uventet hold, om det faktiske hendelsesforløp, som førte til 9. april 1940, er selvsagt oppmuntrende for oss. Ja et friskt slagsmål, som det som foregår i Stavanger, kan endog fylle oss med en sort fryd. Tenke seg at nordmenn, før krigen, stod i forbindelse med utenlandsk etterretningsvesen. Hvem skulle trodd det?

Once upon a time var jeg i en stor middag. Det var en engelsk-norsk sammenkomst hos en fremstående britisk representant. Da konversasjonen forekom meg noe «upatriotisk», da de norske var mer «engelske» enn engelskmannen selv, spurte jeg verten litt sent på aftenen om noe, han selvsagt ikke kunne svare på. Hans hemmelige arbeid. Jeg sa blant annet: — Det må koste en masse penger, det å få greie på «ALT». Verten svarte: «Nordmennene er et underlig folk. Vi betaler dem ikke en øre for opplysninger. De står formelig i kø, og er faktisk stolte over å kunne gi oss informasjonen». Dette var på et tidspunkt da den engelske syke herjet de norske patrioter.

Så kom 9. april. Det britiske etterretningsvesen, som da var forsterket i påvente av utviklingen, fungerte utmerket, såvidt man kan forstå. Ja, om det skulle vise seg å være sant det man påstår i Stavanger, så hadde man endog kontakt med norske offiserer. Sprengningen av Lysakerbroen og andre hendelser skal også tilskrives et godt samarbeid. Kartlegningen av dette utslag av norsk patriotisme skulle ha vært meget enkel. Alt foregikk på norsk maner med skryt og vanlig tilbehør. Men av meget nærliggende grunner var regjeringen dengang ikke så oppsatt på å gripe inn mot dette forræderiske uvesen. Dette å drive spionasje for England ble øyensynlig ikke betraktet som unasjonalt, man måtte lystre His Masters Voice. Disse betraktninger som en innledning og forklaring på visse fenomener som senere dukket frem. Da Tyskland, tvunget og provosert av England, angrep Norge og gjorde hurtig vei i vellingen, så var det nødvendig straks å gi en plausibel forklaring. Vi ble tatt på sengen, overfalt om natten. Quisling hadde ordnet med tyske kullbåter som losset SS-tropper langs hele kysten hadde NS dannet sjømannsorganisasjoner som spionerte for tyskerne. (Dette siste kom endog frem i saken mot Quisling). Med andre ord, hadde det ik-

ke vært for NS-forræderiet — så skulle tyskerne blitt kastet på sjøen. Nu senere er det blitt fastslått, at selv ikke Quisling kjente noe til det tyske angrep. Og som overlege Scharffenberg i sin tid fastslo, så hadde rettsoppgjøret ikke påført et eneste medlem av NS spionasje for tyskerne!

Det myndighetene, med bange anelser, ventet på var et britisk-fransk angrep mot Norge. Derfor la man ikke ut miner, tok visstnok opp noen man allerede hadde lagt ut. Demobilisertemannskaper ved kystbefestningene og gjorde alt klart til en «gnidningsløs okkupasjon» som man kalte den danske ordning. Alle forsøk fra høye offiserers side på å sette igang mobilisering ble møtt med fast avslag. For ikke å risikere å komme i kamp mot britisk-franske avdelinger, så valgte man å være helt uforberedt. Av misforstått lojalitet til visse personer og institusjoner så tier de menn som vet at det jeg her skriver er den fulle og hele sannhet. La dem det.

Så kom tyskerne istedet. Lammet av skuffelsen over det skumle dobbeltbedrageri, (nu åpent tilstått i flere britiske kildeskrifter) ble det hele til en uverdigg og feigg flukt fra ansvar. Vi har i Folk og Land nøye gjort rede for alle de hjelpeløgne, *Neiet og Elverumsfullmakten*, som skulle dekke over tøvet. At man valgte å rømme, har man selvsagt, når der bare ties, lov til å anta også skyldtes frykten for å bli avslørt for det uhyre bedrageri overfor det norske folk, som var begått. Norge ville være nøytralt — Stortinget hadde enstemmig fastslått dette. Men visse ennu uavslørte kretser ønsket en annen løsning. Derfor fikk Nasjonal Samling skylden. — Det sørget bedragerne for. Intet er så avslørende for det norske folk, som at det ennu ikke har kunnet begripe sammenhengen. England regnet ikke feil når det ikke estimerte vår forstand høyere. De små sannheter som nu pipler frem blir snart en rivende flod. Man tier og tier på ansvarlig hold, mens anklagens svøpe treffer dem i ansiktet med hvert nummer av vårt blad. Feige og forløyede var de dengang de forrådde Norge militært, politisk og senere vårt rettsvesen. De brede masser tror ikke lenger på at NS har skylden. Vi skal fortsette inntil vi dør med å rette fingeren mot Norges virkelige forrædere!

Kaupang, 20. febr. 1960.

H. Franklin Knudsen.

OLAF HOLM :

Noen store «Hvis» om den annen verdenskrig

«Var krigen verdt det?» spør Daily News

Da Vest-Tyskland i 1955 gjenvant sin suverenitet hadde avisen «Daily News» følgende betraktninger om den begivenhet:

«For ti år siden tok den tyske deltakelse i den annen verdenskrig slutt.

I denne uke fikk Vest-Tyskland igjen den suverenitet, den uavhengighet — som hele Tyskland ga opp for 10 år siden. I disse 10 år har de vestlige allierte flittig forsøkt å gjenreise den hovedfiende, som de slo til jorden i den annen verdenskrig.

Var krigen verdt det? Det vil si, var krigen verdt våre 407.828 døde, våre 670.000 sårede, den forrykning i livet for de 16.000.000 unge menn som ble mobilisert, og de utalte hundreder og billioner, som krigen kostet De Forenede Stater alene?

Kanskje. Men vi tror der er plass for en innvending.

Vi har hatt en følelse av nu og da i mange år, at den klokkeste, enkle ting som ble sagt av en eller annen under hele krigen, kom fra en dengang obskur senator ved navn Harry Truman — like etter at Adolf Hitler slynget sine divisjoner inn i Sovjet-Russland 21. juni 1941. Senator Truman sa, at det rette for Vestmaktene ville være å ta det med ro og la kommunist- og diktatorlandene klare hverandre istykker. Begge regjeringer, la han til, var våre fiender.

Men få ga akt på Trumans råd på den tid. Men om nu Vesten hadde gjort som Truman forslo, og Hitler og

Stalin hadde kjempet til døden.

Det ville latt England være sterk i luften og på sjøen og med hæren kommende til krefter igjen etter knock-outen ved Dunkirk.

De Forenede Stater ville høyst sannsynlig forblitt fredelig og mektig. Japan, med dets tyske og italienske allierte forsvunnet, ville neppe ha vært forrykt nok til å angripe oss i Pearl Harbour eller annet steds. Eller, hvis Japan hadde angrepet, kunne vi ha gjort ende på det i en fart med alle våre krefter konsentrert i den krig.

Med Tyskland og Russland slått til krøplinger og Japan hjelpeløs på siden, ville USA og Storbritannia kunne ha diktert verden i tiår (dekader) fremover — en fred som passet for dem.

Det er slik det ser ut i dag, at tingene ville ha utviklet seg når man spekulerer over dette store «Hvis».

Trumans visdom gikk upåaktet. USA fetet opp Russland, gikk i krigen og eventuelt «vant» den store kamp.

Og nu ti år senere lurer Sovjet-Russland og Røde Kina som en større trusel mot verdensfreden og Vestens sikkerhet enn Tyskland noensinne var.

De to store nasjoner synes å ta en pause nu i deres forsøk på en verdenserobring på grunn av indre vanskeligheter. Vi vil ta et veddemål på en eventuell Vestens triumf over kommunismen, enten det nu er i en kald eller varm krig.

Men ville det ikke vært

Forts. side 7

BAK KULISSENE:

OG SLIK KOM KRIGEN - -

Englands svar

28. august 1939. Nå er det kommet så langt: Sir Neville Henderson er tilbake fra London og han har bragt med seg i sin koffert Chamberlains svar. Der Führer har bedt den britiske sendemann komme til det nye rikskanselli klokken 10 om kvelden, men Sir Neville Henderson ber om en utsettelse på en halv time — i ambassaden blir en nemlig ikke ferdig så snart med å oversette den britiske regjeringens svar på Der Führers forslag til tysk. Så er klokken halv elleve før sendemannen igjen går den samme vei som han gikk fredag, gjennom marmorhallen, det runde rum og marmorgalleriet til der Führers arbeidsværelse. På ny har man mottatt ham med alle æresbevisninger og så trer han igjen, anmeldt av statsminister Meissner, inn i der Führers arbeidsværelse. Hitler venter ham sammen med utenriksminister von Ribbentrop. Den fjerde tilstedeværende er igjen Dr. Schmidt, som tolk.

I der Führers værelse brenner lampene på hans arbeidsbord og foran marmorkaminen, og her tar man på ny plass. Sir Neville Henderson overrekker den engelske skrivelse og den tyske oversettelse.

I dette øyeblikk går livet rundt omkring i alle byer og alle land slik det pleier på denne tid av døgnets teatrene og kionene spiller, i kafeene klinger musikken i Berlin som i Paris og London. Lysreklamene og buelampene legger et rødlig skjær over alle storbyene. Lysende jernbanetog farer gjennom de nattemørke land og i utallige huser og hytter sover utallige mennesker etter et hardt dagsverk for å skaffe mat til familien. De er lykkelige over å kunne få høste og så i fred. I dette øyeblikk leser der Führer svaret på det store tilbud til England, det som ville ha skjenket Europa freden og England en forbundsfelle.

Den britiske sendemann ber om ennu å få gjøre noen bemerkninger til skrivelsen, hvis innhold jo han nøyaktig kjenner, og etter noen innledende setninger forsøker han å vinne Hitler ved å si at England jo må holde sitt ord til Polen.

Men dette Englands «ord» som angivelig må holdes, er jo bare et sjakktrekk, et raffinert sjakktrekk. Det er som om man ville gi sitt ord til en utilregnelig, for at man senere overfor seg selv og overfor verden kan hevde at det ikke dreier seg om den utilregneliges handlinger, men om en skal holde sitt ord eller ikke. England er i samme stilling som en mann som har satt sine penger i en råtten forretning, men som ikke har mot til å trekke dem ut igjen fordi han ikke vil innrømme overfor seg selv at han aldri burde ha satt en penny i dette. På den annen side har England ikke villet risikere virkelige penger i en slik forretning,

«England må jo holde sitt ord til Polen», sa Chamberlain.

men har utstedt en blankosjekk i steden, noe som øyensynlig forekommer det mindre betenkelig.

Der Führer bemerket at et endelig svar kan han først gi etter grundig å ha studert den britiske note. Han vil overrekke sendemannen et skriftlig svar i morgen.

Brevet fra den britiske premierminister, som sendemannen har overrakt er overmåte fiffig avfattet og holdt i vennlige og glatte ordelag, men dets sanne betydning forstår den som ikke bare holder seg til det som står i brevet, men snarere til det som ikke står der.

Således blir ikke det dristige og omfattende alliansetilbud til England avslått. Det blir tvertimot henvist til at også etter den britiske regjeringens mening ville en fullstendig og varig forståelse mellom de to nasjoner «bringe begge nasjoner umåtelige velsignelser». Hva imidlertid angår det å gi avkall på inblanding i Øst-Europa, hvor England jo ingen umiddelbare interesser har, gjemmer en seg bak dette ominøse ord som også Henderson har nevnt: det «Ord» man har gitt, og som England ubetinget må holde.

I denne retning var det altså ikke mulig med en forståelse og det har Chamberlain følt, men han har også følt at en ikke godt kunne svare på der Führers tilbud bare med noen velvillige fraser som dekket en hel annen mening. Og så kommer han da vir-

kelig med et nytt forslag som lyder ganske positivt: det må ennu kunne være mulig at Tyskland og Polen setter seg sammen ved forhandlingsbordet, og så kommer en forbløffende vending: «Hans Majestets regjering har allerede fått en definitiv forsikring fra den polske regjering om at denne er beredt til — å delta i forhandlinger, og Hans Majestets regjering håper at den tyske regjering likeledes vil være beredt til å gi sin tilslutning til en slik fremgangsmåte».

Nå erklærer altså Polen seg plutselig, via omveien om den britiske regjering, beredt til forhandlinger — og hvis Tyskland av nokså gode grunner avslår dette, så har England for all verden fått manøvrert Tyskland inn i rollen som fredsforskyreren. Men det avgjørende spørsmål er: Mener England og Polen det alvontlig med disse forhandlinger? Hvis det nå blir innkalt en konferanse, som det vil ta tid før den kan komme sammen og hvis forhandlinger så vil vare i aldri så lang tid, betyr dette ikke bare å skyve det uundgåelige litt ut i fremtiden? Skal en gjennom en slik konferanse bare hindre at det kommer til en klar avgjørelse? Hvorledes skal en også kunne innlate seg på forhandlinger når det er slike tilstander i Polen at man ikke har dager eller til og med uker til forføyning, men bare timer? Hva skal det bli av de bortførte folketyskere, av de misshandlede kvinner og menn mens man sitter ved det grønne bord? Hvorledes kan man drive forhandlinger, kanskje ukevis, med en regjering, når denne regjering ikke mere har makt til å hindre sine militæravdelingers terrorhandlinger?

Men av disse det diplomatiske spills irrgange finner der Führer med søvngjengeraktig sikkerhet en utvei. I dette overordentlig kritiske øyeblikk viser han igjen sin geniale dyktighet i å mestre en komplisert situasjon, eller snarere en situasjon som kunstig er gjort komplisert, ved å føre den tilbake til de ganske enkle kjensgjerninger: ja, han er villig til å forhandle med Polen, men nå da det dreier seg om ti-

Forts. side 6

Reddet. Folketyskere som har flyktet for de polske forfølgelser blir tatt hånd om av Det tyske rike i opprettende flyktningleire.

ARMINIUS:

En nøktern vurdering av jødespørsmålet

Oppsiktsvekkende uttalelser av den jødiske storrabiner dr. Goldstein
Tar avstand fra den hetslinje som blandt annet den norske presse følger

III.

Verdens skjebne er avhengig av at det kan finnes en løsning på dette problem med Israel og araberstatene. Det er av større betydning både for jødene selv og for menneskeheten som helhet enn noen tåpelige hakekors som dukker opp hist og her. De vil utvilsomt fortsette å dukke opp i en eller annen form så lenge de enkelte lands jøder — også de som selv ikke vil reise til Israel — ikke vil gi avkall på en særstilling innen disse folk og så lenge de fortsetter å være stater i statene. Men disse indre kontroverser i landene blir det aldri krig av, det vil i vår moderne og humane tid heller ikke føre til vold og overgrep mot de enkelte jøder uten eventuelt i forbindelse med krigerske begivenheter hvor menneskelig og menneskelidelser ikke teller med, hvor den nådeløse og grusomme partisaner avløser de gamle tiders ordnede og lovbundne krigføring.

Faren i dag ligger i dette at Sovjetsamveldet behendig utnytter denne araberstatenes vel begrunnede frykt for Vestens finansimperialisme i sitt verdensomspennende spill. — Sovjetsamveldet er alltid villig til å bekjempe all annen imperialisme enn sin egen og vil utvilsomt anse det som en sentral oppgave å «beskytte» araberstatene selv om det skal føre til en verdenskrig. Dette er dagens jødeproblem.

Jeg kan ikke avslutte denne artikkelserie om jødespørsmålet og om de muligheter som foreligger for å løse det uten å komme inn på et helt sensasjonelt intervju som Deutsche Soldaten-Zeitung i München har hatt med den tyske jødiske storrabiner dr. Isaak Goldstein.

Før jeg imidlertid tar fatt på dette intervju, må jeg nevne de røster på den annen side som holder den evige hetsvedlike, disse folk hvis telegrammer og korrespondenter fyller alle aviser i den vestlige verden og som en servil nydemokratisk presse ikke tør la være å trykke av frykt for å bli beskyldt for det som er verre enn rovmord og hvit slavehandel: antisemittisme. Disse aviser er så fanget i sin egen propaganda at de løper rundt som snerrende hyener i bur.

Jeg henter et eksempel fra Verdens Gang, som i et telegram nettopp fra München, hvor den jødiske storrabiner holder til, forteller om forstående storsensasjoner, nemlig om en rettssak som er under oppseiling mot «Hitlergenerals svigersønn», som er

Pst! Vent litt — kanskje han tilslutt begår et anslag mot demokratiet

tiltalt «for jødehat». Det viser seg at denne berømmelige «Hitler-general» ingen annen er enn den første verdenskrigs ikke ukjente general Ludendorff! Hva slags Hitlergeneral denne i 1937 avdøde, høyt bedagede general fra første verdenskrig kan ha vært vet bare VG og vedkommende telegramforfatter. Nå, denne general svigersønn er tiltalt for i sitt blad «Der Quell» å ha inn tatt en artikkel, hvori det blant annet blir rettet kraftige angrep mot «de kjente jødepolitikere i Vest-Berlin, Heinz Galinski, som er formann i Berlins jødiske samfund, og Joachim Lipschitz, som sitter i byparlamentet». De beskyldes for «å tyrannisere den forsvarsløse befolkning i Vest-Berlin gjennom tyskfiendtlige aksjoner».

Det pussige er at disse Dagbladets og den øvrige norske presses jødiske allierte i Tyskland på ingen måte er noe samlingens symbol for de tyske jøder. En får vel snarere si tvertimot. Og er det så at general Ludendorffs svigersønn skal for retten fordi han har slått dette fast, hva så med den jødiske storrabiner, som såvisst ikke legger fingrene imellom når han omtaler for eksempel Galinski!! Det faktiske forhold er at de norske aviser er mere tyske jøder enn de tyske jøder selv! Slikt hysterisk pølseprat er, som storrabineren ganske riktig slår fast, den sikreste vei til å gjenopplive den antisemittisme som holdt på å dø ut.

Men tilbake til intervjuet. Den tyske avis peker på forskjellen i oppfatningen mellom dr. Goldstein og formannen i jødernes sentralråd, Heinz Galinski og spør hvorledes de samarbeider. Her til svarer dr. Goldstein:

— Med Galinski samarbeider jeg overhodet ikke! Nei nei, nei, aldri!

— Men Galinski står jo i spissen for jødene i Tyskland?

— Det er som man tar det. Jeg er sikker på at en ikke kan trekke noen slutning om de tyske jøders holdning av Galinski.

— Men Galinski, formannen for den jødiske menighet i Berlin, må vel ha særlige kvalifikasjoner for dette embete. For det avhenger vel av hvorledes han utøver det om det skal bli en endelig forsoning mellom jøder og tyskere?

Dr. Goldstein: Jeg kjenner ikke til noen spesielle kvalifikasjoner hos Galinski, og det faktum at han har et nummer på armen —

— Hva mener De med det?

— At han var konsentrasjonsleirfange, er ingen særlig kvalifikasjon for meg. Det var en hard skjebne, men det må ikke bety en særlig kvalifikasjon.

Og videre spør bladet om storrabineren mener at Galinskis virksomhet (den som altså understøttes så varmt i norske aviser) har virket gunstig for den tysk-jødiske forsoning. Dr. Goldstein svarer:

— Jeg tror at hans virksomhet har skadet denne forsoning mere enn vi kanskje kan måle i dag.

*

Bakgrunnen for disse bladets spørsmål, var det dr. Goldstein tidligere i intervjuet hadde sagt om hakekorsmalingen og de siste hendelser. Når en sammenligner det denne høyt dannede og kloke representant for de tyske jøder uttaler med det pressen har fastsatt som den autoriserte mening i Norge, så merker en først hva det er for slags krefter den norske opinionsdannelse er i hendene på.

Dr. Goldstein erklærer at hvis han som den første hadde oppdaget griseriet på synagogen i Köln, så ville han ha hentet en bøtte med varmt vann og fjernet det i all stillhet. Hans kone og hans lille datter ville ha hjulpet ham med det.

Ellers slår han fast at hakekorsmalerne for størstepartens

Forts. side 6

Bildet som er hentet fra Deutsche Soldaten-Zeitung viser fra venstre: Storrabiner dr. Goldstein, Innensenator Lipschitz og Galinski

Blir de falne spanjeres lik ført tilbake fra Russland?

For å jordfestes i De falnes dal?

Den spanske «Blå divisjon» som kjempet på Østfronten

Nedenstående korrespondanse fra vår spanske medarbeider Vicente Talón tør kanskje ha ekstra interesse her i landet også. Som bekjent hviler det også bortimot 1.000 norske frontkjemper i fremmed jord, og det burde være naturlig at de norske myndigheter foretok seg noe for å få dem overført til hjemlandet. Det skal bli interessant å se hvorledes russerne stiller seg til de spanske anstrengelser i den retning.

Madrid i februar.

Allerede i 1956 da arbeidene i De falnes dal ennå var langt fra ferdige, hadde Deres korrespondent anledning til å besøke Cuelgamuros hvor gravmonumentet ligger og dermed å lære å kjenne det veldige omfang av arbeidet med anleggets krypter og basilika.

Allerede da kunne man uten å bli forstyrret av arbeidene og menneskene som myldret omkring, de hamrende maskiner og redskaper — forestille seg det fredens asyl som ville komme til å oppstå her i Cuelgamuros. Helt isolert i centrum av et skogkledd

fjellandskap og gjennomkryset av bekker med friskt, — klart vann, åpner dalen seg som en fredens oase mellom himmel og jord.

Men intet er fullkomment og jeg fant en vesentlig mangel i De falnes dal. Disse gravnischer, som da stod tomme, var beregnet på å motta støvet av dem som falt for Spania i borgerkrigen, falt på begge sider, uten hensyn til parti. Og ingen andre. Jeg skrev da i Barcelona-avisen «Verdad» at De falnes dal på denne måte ble ufullstendig. Borgerkrigen sluttet egentlig først i 1944, da de siste enheter av den spanske Blå divisjon kom tilbake fra den russiske front. Og jeg bad i den artikkelen om at De falnes dal også skulle bli åpnet for de døde spanske heltene fra Leningrad, Possad, Iimensjø, Novgorod, Krasny Bor og alle de andre steder hvor det spanske flaggs heder ble hevdet. Jeg sluttet: «José Antonio vil i De falnes dal møte dem alle og deriblant også de døde fra Den blå divisjon».

Dette initiativ har nå vunnet gjenklang. José Mateu de Ros, visegeneralsekretær i Syndikatens Sosialorganisasjon, og selv veteran fra Russland, har ved en æresremoner for de falnes mødre lovet å gjøre alt hos regjeringen for å muliggjøre at støvet av dem som falt på russisk jord skal få komme hjem

Forts. s. 7.

Hans Egede Nissen:

PÅ LEMMEN

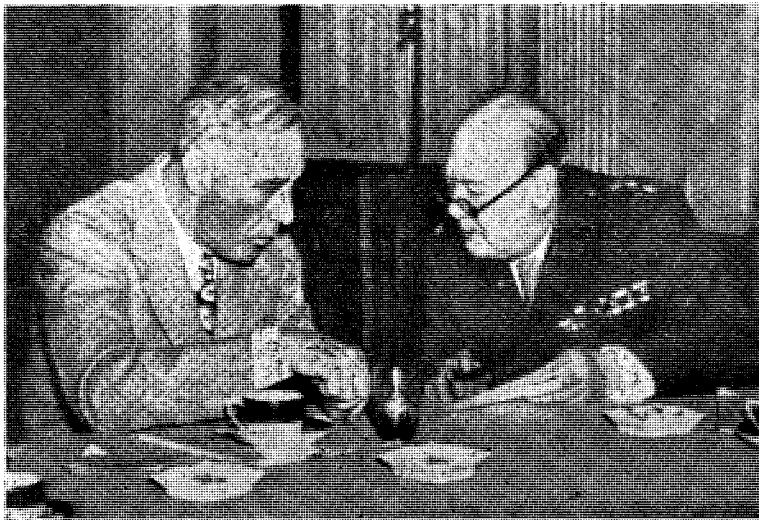
I dagens forrykte pressede-batt opptrer stadig et mystisk apparat, i norske fengsler populært kalt lemmen. Lemmen er en kombinasjon av det middelalderlige torturinstrument tvangstrøyen og en madrass. Det brukes for å nøytralisere farlige fanger og er etter justitsminister Hauglands mening et hensiktsmessig forsvarsmiddel mot visse fengselspasienter. Fengselsle-gene er enig heri.

Men det er ikke pro eller contra lemmen dette skal handle om, å drøfte fengsels-reformer i en tid hvor verden går mot et pandemonium — et inferno av hydrogen og koboltredsler, det er et fåfengt forsøk på å spille humanister av mangel på ekte humanisme, som jo bør og må gå ut på å redde det gode og levedyktige, berge nasjonens verdifulle elementer.

Forbrytervennligheten, som såvisst ikke generer seg for å gjøre svart til hvitt, kalle det gode ondt og det onde godt, synes å være en sivilisasjonssykdom, et degenerasjonsfenomen som i større og mindre grad herjer Vestens stater. Følgene er uberegnelige, men det er klart for alle seende at resultatet in summa må bli en veik nasjon, for en kjede er aldri sterkere enn det enkelte ledd i kjeden, det er et faktum, som ikke kan lyves eller dialektisk bortfortolkes eller repareres med forslag om kjemisk krigføring mot uregjerlige fengselspasienter, selv om tåregass har gjort så mangt et fengsels-opprør til en fjasko. Nå tenkes det ikke på tåregass, men på barbitur-sprøyter som forøvrig vel heller skulle være brukt mot falske humanister med deres schizofreni og hal-lusinasjoner.

Det er usvikelige tegn på undergangsmensjonalitet når verdinormer klinger like falskt som atonalmusikk. Og undersøkes nærmere hvem det er som opptrer som fengselsreformatorer i humanismens navn, så oppdages at samtlige aktive på et unntak nær finnes på Dagbladets arena, dette de hundrede ambivalensers paranoide organ, det materialiserte Inferno og en generalnevner for alle hodejegere og satansdyrkere i dette landet. I denne smukke maskerade opptrer alle disse Fellow Travellers og lyserøde intellektuelle fra det røde kapell kamuflert som humanister, de opptrer i saueham men de er i virkeligheten glupende ulver.

Det eneste som er tilbørlig og rettmessig er å rive karnevalsdrakten av dem. Disse ulver i fåreklær er med å rive ned respekten for lov og rett, synd og skyld, ansvar og straff, i sin schizofrene forbrytertilbedelse, hvor de set-

Roosevelt og Churchill bragte resten av Europa på lemmen

ter allting på hodet ved å gjøre samfunnet til syndebukk og forbryterne til kliniske pasienter. Kunne disse «antifascister» lese innenat, burde de ta for seg Henrik Ibsens Brand, tredje akt, og lære utenat: «Human, ja dette slappe ord er feltrop for den hele jord, med det hver stympet hyller til at ingen død han tør og vil».

Men det er sant. Henrik Ibsen er jo bare gymnasiestudent i dag. Tidens litterære guder er Ask Bulefot, Jensen og kompani. Ibsen er lagt på lemmen og den ekte humanisme med ham.

Men det er meget mere som er lagt på lemmen. Sannhet og rett f. eks. Hva sier Halvdan Koht i sin bok «Norsk utanrikspolitikk fram til 9. april 1940». Han taler om hva det hendte ham om kvelden 8. april 1940. Jeg tillater meg å sitere de avslørende setninger: «Elles synes det tydeleg at noko må ha klikka i hjernen min den kvelden. Det var kombinasjonsevna som svikta». Vi har bare å erklære oss enige med Koht, at det klikket for ham, men det var ikke bare for ham det klikket i det øyeblikk ikke det kjære England (den rette sida) rykket inn, men at det var Tyskland som kom, en makt de allerede hadde tatt avstand fra ved episoden i Jøssingfjord og enn mere ved å utlevere den norske handelsflåte til England 11. november 1939, selv om det skjedde i skipsrederforbundets navn.

Og så får vi ikke glemme at Koht selvsamme dag 8. april i Stortinget sa de kløvende sterke ord: «Vestmaktane fører krigen inn på norsk territorium fordi dei meiner at dei dermed lettare skal vinne krigen». Koht peker likeledes på et England vil bryte folkeretten for å vinne seir for den samme folkerett og at det er lett å se hva slags moral som her nyttes. Churchill burde jo hvisket vennen Koht et litet ord om å provosere Tyskland. Hvor meget av det her som er dårlig teater, og hvor meget som er ekte og kategorisk det får stå hen. Men det kunne

jo være verd å minnes at avisesene fra januar til april 1940 hver dag var spekket med trusler om krigens utvidelse til Nord-Norge og malmfeltene i Kiruna. — Og man kan umulig forestille seg at «en forutseende utenriksledelse» helt overså at England hadde erklært Tyskland krig 3. september 1939, selv om utenrikskomiteens formann C. J. Hambro erklærte at Tyskland ikke ville ha ett fly utenfor Tysklands grenser en måned etter krigens utbrudd og at man derfor må anta at Tysklands krigspotensial ble kraftig undervurdert.

Og det var dog Koht, som i sin nasjonalromantiske periode med stuttbrok og sylvknapper hadde skrevet: Og kjem nokon framand og vil umbord og styra den skuta vår, då manar flagget med sterke ord, her nordmenn åleine rår». Allerede i 1913 sa prof. Gjelsvik betegnende: Det er lenge siden Koht var nasjonal. Marxisten Koht ble en av de ledende krefter med å legge Norge på lemmen ved sin undervisning i den tåpelige marxisme, som medførte at Snorre og hele kongerekene kom på lemmen til fordel for klassekamp og materialistisk historieoppfatning. Det er ingen Gud og Halvdan Koht er hans profet, lød signalet.

Og så kom Koht og hans disipler hjem til Norge i 1945 for å straffe dem strengt og rettfærdig, hvis hjerne ikke klikket i 1940 og hvis kombinasjonsevne ikke sviktet. De hadde med seg rettsregler som var ukjent i tidligere norsk og vest-europeisk rett. Det var orientalsk jus man doserte i marxistisk regi. Grunnloven med sine menneskerettighetsparagraffer var etter engelsk syke blitt redusert til en formalitet. Grunnloven var lagt på lemmen. — 100.000 norske kvinner og menn kom på lemmen som følge av dette orientalske rettsoppgjør. Men ikke nok med det. Etter seiersrusens kløe kom den sure svie. Det viste seg at seierherrene Roosevelt og Churchill hadde

Noen store «Hvis»

(Forts. fra s. 4).

behageligere hvis vi ikke var truet av kommunismen i det hele tatt? Vi ville høyst sannsynlig ikke vært det — hvis det ikke hadde vært for den annen verdenskrig.

I sannhet, var den krigen umaken verdt?

Så langt «Daily News». Det var i 1955. Vi er nu kommet til 1960. Hvordan er situasjonen nu? Går utviklingen den riktige vei? Veddemålet er ikke lenger så sikkert.

Vestens folk er redde, redde for hva de selv har laget i stand.

Det gjelder ikke lenger bare å leve (rope på levestandard), men å overleve.

Hele det norske folk vet i dag, enten det nu smaker å erkjenne det eller ikke, at rettsstaten er tråkket under føtter. Den må som første skritt gjenreises, ikke for vår skyld, vi quislinger, men for hele folkets skyld.

Hva har vi en konge til — hva har vi et Storting til?

Olaf Holm.

PS! Det ser ut som Truman har lest en bok som heter «Russland og Vi» bedre enn forfatterens landsmenn.

bragt restene av Europa på lemmen.

Og siden 1945 har Fellow Travellers og lyserøde intellektuelle røkt sitt kall som lysfornektere og kamuflert som antifascister rast mot alle nasjonalister med Norge i sitt hjerte. Det gir grunn til ettertanke at det er utregnet de samme kretser, som vil ha samtlige nasjonalister og antimarxister på lemmen, disse er det nå som skriker seg høyt i humanismens navn på å behandle underverdenens heloter som gentlemen, mens ungdomskriminaliteten øker.

H. Egede Nissen.

FLUOR

Kva ingen veit no

Dei snakkar om fluor — det skal vera so godt for tennene — men rundt aluminiumsfabrikken i Adal har bøndene funne kyrne sine ihopdotne utpå beitene. Føtne har ikkje klart å bera dei, beini morkna av fluorforgiftning. Og dette skaf vera so godt for tennene. Kan ikkje ein alminneleg mann begynne å lure. Er det hinmannen som er ute og går?

Men om tennene er det ein ting som ingen veit no. I Bakeritidende stod der ein gong før krigen: «Er det gjæren som ødelegg tennene til bakarane?» — For bakarane var kjend for å ha dårlege tenner. Det har vore antatt at det er søtsakene som har gjort

Lørdag 5. mars 1960

Blir de falne — ?

(Forts. fra s. 5).

og hvile under granitten i De falnes dal.

Dette ville føles som en uendelig lettelse for utallige spanjere, som har sørget over at deres kjære hviler i fremmed jord. Og for Russland ville det kanskje, nå da Sovjet med så mange vakre ord viser så megen god vilje, være nyttig å vise den gode vilje i konkret handling. Det burde da være formålstjenlig å sende tilbake støvet av dem som falt på steppene som riddere i en idés tjeneste.

Vi er sikre på at de en gang skal vende hjem. Og i Spania skal da De falnes dal åpne sine enorme porter for dem og ta imot dem i granittens og ærens kommunion.

Vicente Talón.

det. Men no viser det seg at arbeidarane ved sukkerfabrikane har gode tenner. So — stod der i bladet, — tar ein tysk videnskapsmann og legger tenner i sukkeroppløsning. Då han tar dei uppatt etter nokre dagar er dei like fine. So legg han tenner i gjærøpp-løsning og ganske snart vert emaljen på tennene tært».

I wienerbrød serleg har ein både sukker og gjær, etter dei er stekte, og det skulle vel bli god sats på tennene.

Skulle sikkert gå an for ein vantru å leggja ei tann i sukker- og gjærblending.

Og so var det also det då at under krigen bakte ein ikke brød med gjær, men med sur og det er noko heilt anna.

L.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

«Den uundgæelige hvite mann» er forsvunnet

Slik skrev den hvite mann engang historie. Bildet er hentet fra praktverket «Kameraet forteller historie», som kom på Dreyers Forlag for et år siden. Det er det første virkelige krigsfotografi under bevegelse. Det ble tatt da et engelsk infanteriregiment The Worcestershire Regiment gikk til angrep ved Norvals Point i 1901

(Forts. fra s. 1).

bygget opp Europa. Og dette er ikke et produkt av europeisk kultur, det er akkurat omvendt. Kulturen kom først da der var skapt et Europa og til dette Europa sluttet også det russiske folk seg under Peter den Store (1672—1725).

Fra sjømaktene dro de menn ut som skapte kolonier og erobret verden. Tyskland var ikke med. Det var hjemme og passet huset da det nu som før var Europas slagmark. Det var tilslutt på kanten av total utsløttelse da tredveårskrigen (1618—1648) hadde redusert dets folketall fra 18 til 3 millioner. Mens sjømaktene fikk kolonier — ble rike og mektige, måtte tyskerne slite, sulte og slåss og holde fronten mot øst.

Slik var gjennom tiderne alltid tyskernes skjebne.

I 1870 erklærte Frankrike Preussen krig idet det håpet å få med seg de syd-tyske stater mot preusserne. Men det gikk anderledes. Alle tyske stater samlet seg om Preussen. Frankrike ble slått — og de tyske stater gikk sammen og skapte Det tyske Keiserrike.

Da dette Keiserrike forsøkte å få sin del av verden møtte det hatsk motstand fra de nasjoner som allerede hadde benket seg ved grøftfatet. — Giftpropagandaen begynte og det ble tilslutt dannet et konsortium for å slå Tyskland ned hvilket også lykkedes etter 4 års krig (1914—18) og etterat konsortiet — som ikke klarte det alene — hadde fått hjelp av den ikke-europeiske stat USA og hundre tusener gule, brune og svarte hjelpetropper som fikk vite at det var en god gjerning å slå ihjel en

hvit mann eller pine ham hvis han ble fanget.

Med dette var dødsstøtet gitt for den hvite mann som verdens herre. Respekten og ærefrykten var for alltid borte.

Hvis det var noen tvil om det, ble tvilen ryddet av veien med Verdenskrig II da det gamle konsortium støttet av ikke-europeiske krefter atter gikk til krig for å slå ned folket i sentrum.

Versailles-Europa var bare den første etappe av Europas selvødeleggelse. Ar 1945 ble jernteppet skjøvet videre til Elben. Og i de seierrike hovedsteder ble russernes fremmarsj feiret med dundrende fester.

Ingen forstod hva som var hendt. Selv om de bare hadde gjennomgått den mest beskjedne folkeskole måtte arrangørerne av «den endelige verdensfred» kunnet regne ut hva resultatet ville bli. Naturen tåler ikke tomrom. Da Tyskland og Japan forsvant, måtte tomrommene fylles og da Vesten under sin rosarøde intelligens hverken hadde vilje eller kraft overtok «Østen» arbeidet.

Det forbausende var den likegyldighet hvormed Europas folk tok imot dette sammenbrudd av deres makt, sier Peter Kleist. Man vennet seg hurtig til å ha mistet lederstillingen i verden. Man brydde seg heller ikke om at Europas grense ikke lenger var ved Ural, men slo seg tilro med at den skulle være langs østgrensen til de baltiske stater, Polen og Rumenia. Russland ble ganske enkelt avskrevet, som hørende til Asia og at det alltid hadde vært slik. Man glemte at det var Skandina-

FREMMEDELEMENTER I SOVJETSAMVELDET

I begynnelsen av februar ble det i Sovjet offentliggjort resultater fra den folketelling som ble foretatt pr. 15. januar ifjor. Tallet på tyskere i Sovjet oppgis til 1,619.000, men det er å anta at det virkelige tall ligger på omkring 2 millioner, fordi mange tyskere skjuler sin herkomst. Tallet på jøder oppgis til 3 millioner. Både tyskere og jøder er i Sovjetsamveldet utsatt for alvorlig diskriminering, delvis for den rene forfølgelsen.

*

USA's NYE PRESIDENT

I USA blir det fremholdt offentlig at ingen amerikansk presidentkandidat vil ha sjanser til å bli Eisenhowers etterfølger hvis han ikke står seg godt med Krustsjov. I den forbindelse henvises det til Nixon, som Eisenhower også ønsker som sin etterfølger. Nixon opptok en nær kontakt

ver som grunnla Russland og at det alltid var europeiske fyrstehus som hadde hersket der. Glemte var også Tsjaikovski, Glinka, Mussorgski, Tolstoj, Dostojevski, Turgenjev, Puschkin og Gogol. Ingen av disse var asiater. Glemte var også de tre fjerdeparter av den europeiske folkediktning tilhører Slaverne.

Tysklands nederlag i 1918 ble også Europas nederlag. — Tysklands oppstyking i 1945 ble også oppstykingen av Europa.

Men man har ikke lært noen ting i Rest-Europa, sier Peter Kleist. Man vil ikke forstå at et tilbaketog fra verdensherredømme til en grense Vilna-Lemberg og derfra til en grense Lübeck-Passau og Wien peker på en retning som tar sikte på London-Brüssel-Paris og Bonn. Når allerede linjen Vilna-Lemberg av ansvarsløse drømmere kunne bli betraktet som evigvarende — kan bare en sinnsyk eller en av Moskvas hjelpere skravle om at linjen Lübeck-Passau-Wien vil vare til evig tid. Det er bare et spørsmål om tid når denne grense begynner å vakle, når den ruller videre. Retningen er stukket ut. At det vil skje er sikkert. Usikkert er bare når det vil skje.

Skal vi inntil da beskjeftige oss med å høyne vår levestandard eller finnes der noen mulighet til å utnytte denne tiden bedre?

Peter Kleist har hatt en samtale med en fransk generalstabsoffiser og sagt:

Det frie Europa teller 300 millioner mennesker. Det disponerer over de hodene som

med Krustsjov under Russlandsbesøket og bare fremtiden kan vise hva de der ble enige om med hensyn til delingen av Europa. Det er vel dessverre all grunn til å tro at komedien med hakekorsene og all den andre hetsen mot Tyskland og mot nasjonale krefter som kan tenkes å motarbeide den påtenkte utvikling er et ledd i forberedelsen til det store utsalg av amerikanske interesser i Europa. Men likevel er det vel et stivt stykke åpent å medgi at valget av statsoverhode i USA er avhengig av om Kreml liker valget!

*

SOVJETS PANSERVAPEN

I Sovjetsamveldet blir det nå årlig produsert 5.000 pansere, forteller Deutsche Soldaten-Zeitung, som anslår den røde armés samlede beholdning av innsatsberedte pansere til mellom 28.000 og 32.000.

*

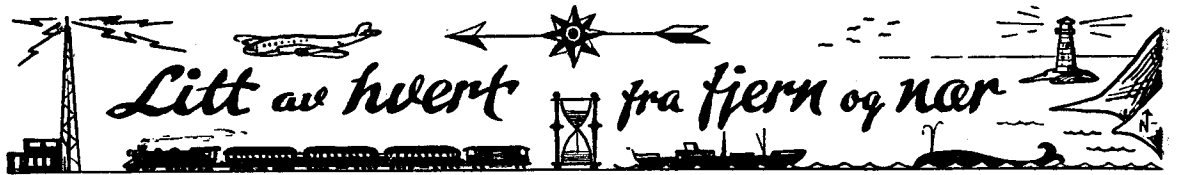
MON DET?

Det jødiske blad Jewish Spectator angriper i en artikkel avdøde president Roosevelt. Artiklen slår fast at Roosevelt ikke var noen tilhenger av en jødisk stat i Palestina. En kan anta, skriver bladet, at hvis Franklin D Roosevelt hadde sittet i Det hvite Hus istedenfor Harry Truman, så vilde FN ikke ha stemt for en deling av Pale-

har skapt den moderne teknikk. Det disponerer over de vitenskapelige institutter og det maskinelle utstyr som denne intelligens kan sette inn og utnytte. Europa ville utgjøre en kraft som såvel i fred som i krig ville la alle andre makter på jorden etter seg. Hva sier soldaten til det?

Soldaten sa: Av 300 millioner mennesker kan man grovt regnet stille opp en hær på 30 millioner mann hvis situasjonen blir alvorlig. Og alvorlig har den nu vært i 12 år. I disse 12 år er det samlede Vest-Europas styrke stadig blitt svakere og i England og Frankrike strever vi i dag med å gjøre styrkene mindre, noe som også gjelder for Vest-Tyskland. Men kampverdien stiger, sier noen. Dette kan passe for det rent tekniske — skjønt det samme naturligvis også kan sies om den annen part. Men en avdelings kampverdi er mindre avhengig av kraften i sprenggranatene enn av kraften i avdelingens hjerter og den — er jeg redd for — synker i takt med det synkende tall på våre divisjoner. Grunnen til dette ligger ikke på det militære felt. De kan selv undersøke hvor den ligger».

Konrad Sundlo.

stina i en jødisk og en arabisk stat 29. november 1947. Heller ikke vilde USA 14. mai 1948 ha anerkjent den nyooprettede stat Israel 10 minutter etter at Ben Gurion hadde lest opp dens uavhengighetserklæring.

*

TYSKAND OG JØDENE.

Vi nevner på annet sted i dagens avis det oppsiktsvekkende intervju storrabbiner dr. Goldstein har gitt Deutsche Soldaten-Zeitung. Bladet «Volksbote», som er organ for de fordrevne tyskere og som også står Adenauers parti nær, skriver i forbindelse med dette intervju: «Vi kommer i denne forbindelse til å tenke på de ord som i en annen sammenheng ble sagt av en embetsmann i Bonn: Det finnes sannheter som bare en jøde kan uttale i Tyskland idag. Dr. Goldsteins ord inneholder en slik sannhet.

*

TOPPEN AV RØD UANSTENDIGHET

I Italia sitter fremdeles 15 år etter krigens avslutning den hårdt sårede tyske major Walter Reder innesperret som «krigsforbryter» etter en rettergang som trosser enhver beskrivelse og som blandt andre den britiske jurist Veale har angrepet sterkt. De røde, som forsøker å smugle sin propaganda inn blandt tyske soldater og offiserer har nå begått den skurkestrek å sende ut dette propagandamateriel med major Reder som avsender. En av forsendelsene kom også til Reders gamle mor. Major Reder som er underrettet om affæren erklærer indignert at han naturligvis ikke har hatt noe med forsendelsen å gjøre.

Averter i FOLK OG LAND!

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo